

hvis den højtærede Finansminister ikke kan bevæges til Langmodighed med Hensyn til Inddrivelsen af saadanne Skatter.

Jeg vil slutte disse Bemærkninger med en Henstilling om, at der rækkes disse Sparere en hjælpende Haand, thi ellers er der Fare for Bankvirksomhederne i Provinserne, idet Sparerne ikke tør sætte deres Midler i Bankerne. Hvis der ikke ydes Hjælp til de smaa Virksomheder, medens de store Institutters Sparere faar Hjælp, vil dette faktisk betyde et Monopol for de store Institutter. Jeg henstiller derfor, at Regeringen tager Spørgsmaalet om de sammenbrudte Bankers Sparere op til Overvejelse, ikke alene for at sikre dem i Fremtiden, men ogsaa for at hjælpe dem, der nu er i Nød.

Handelsministeren (Jørgen Christensen): Jeg takker den ærede Ordfører Hr. Refshauge for den velvillige Omtale af Budgettet.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Støtte til Sparere i de nødstedte Banker, som Finansudvalget har beskæftiget sig med, og som det ærede Medlem Hr. Rode og det ærede Medlem Hr. P. Andersen ogsaa var stærkt inde paa, maa jeg, idet jeg henholder mig til mine Udtalelser ved første Behandling, sige, at Sagen stadig er Genstand for Overvejelse i Ministeriet. Det er imidlertid en Sag, som man maa gaa forsigtig til Værks med, for det gælder ikke alene om at skaffe Penge, hvad der i disse Tider ikke er ganske lige til, men man maa ogsaa tænke paa Konsekvenserne. Man — det var særlig det ærede Medlem Hr. P. Andersen, der var inde paa dette — har sagt, at Sparerne ikke med Tillid kunde sætte deres Penge i Banker og Sparekasser, men vi har dog Love om Banker og Sparekasser og en Sparekasseinspektør og en Bankinspektør, saa uden Kontrolmidler er vi ikke. Vel vilde det være ønskeligt, om man under de nuværende Forhold kunde hjælpe Sparerne i disse nødstedte Banker, men det har jo hidtil været saaledes, at vort Bank- og Sparekassesevæsen har udviklet sig i fuld Frihed og under fuldt Ansvar, og det er vist et meget stort Spørgsmaal, om det vilde blive bedre, hvis man fik disse Institutioner ind under fuldstændig Statsgaranti. Jeg vil i hvert Fald være meget betænkelig ved at styre hen derimod; og jeg antager egentlig heller ikke, at nogen i Rigsdagen venter det.

Ved Finanslovsforslagets første Behandling udtalte jeg, at man kunde overveje

Sagen i Forbindelse med Spørgsmaalet om en Revision af Bankloven, og jeg kan nu sige, at inden længe — det vil dog ikke ske i de allerførste Uger — vil der her i Rigsdagen fremkomme Lovforslag om Revision af Bankloven. Om der vil blive stillet Forslag om en Krisefond, kan jeg endnu ikke sige, dette Spørgsmaal undersøges, men de Oplysninger, der er fremkommet fra andre Lande, hvor man har haft en saadan Krisefond, er ikke særlig opmuntrende; fra sagkyndig Side fremsætter man den afgørende Indvending derimod, at en saadan Krisefond let vil svække Ansvarsfølelsen, og derfor synes man ikke at have nogen Tillid til, at Oprettelsen af en Krisefond vil være heldig. Men det er altsaa min Hensigt at fremlægge et Forslag til Revision af Bankloven, uden at jeg dog derfor vil betegne den nuværende Banklov som daarlig. Jeg tror ikke, den har virket længe nok til, at man rigtig kan bedømme den. Den har kun virket i ganske faa Aar, og vi har ikke i den Tid, der er gaaet, faaet Erfaring for, at den ikke er god nok; de sidste Tiders Begivenheder har imidlertid gjort det ønskeligt, at der bliver foretaget en Revision, og det vil altsaa ske. Jeg vil derfor henstille, at man lader Spørgsmaalet om at yde Støtte til Sparerne i de nødstedte Banker staa hen, indtil Bankloven kommer til Revision. Da vil der formentlig blive nedsat et Udvalg, og dér kan man saa undersøge, om man mulig kan finde Veje til i hvert Fald at mildne Katastrofen for disse Sparere; det vilde glæde mig, om det kunde ske.

Det ærede Medlem Hr. P. Andersen gav en meget mørk Skildring af vore Forhold i det hele taget; det ærede Medlem kom ind paa, at Regeringen var meget svag og daarlig, og gav den Skylden for al Elendigheden, og det ærede Medlem kom bl. a. ogsaa ind paa, at han slet ingen Tillid havde til mig, og at jeg var afhængig af andre Folk. Ja, jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem ingen Tillid har til mig; jeg venter heller ikke, det ærede Medlem vilde sige det, selv om han havde det. Jeg deler nu slet ikke det ærede Medlems Syn paa vore Forhold i det hele taget. Vi har haft en Tid, det er ganske utvivlsomt, da man fra alle Sider var alt for optimistisk: man mente, alt kunde gaa, og der er sat Ting i Scene, som nu svier haardt til mange. Men man skal ogsaa vogte sig for at gaa over i Modsætningen og blive alt for pessimistisk, og det tror jeg, man er